

antifa

galatsi labrini.

Τεύχος #2
Άνοιξη '24

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ

ΕΙΝΑΙ ΟΙ

ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΣΤΑ

ΔΕΛΤΙΑ ΤΩΝ

ΕΙΔΗΣΕΩΝ

"ΟΙ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΣΕ ΑΝΗΛΙΚΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ, ΠΟΥΛΑΝΕ ΜΑΓΚΙΑ"

autoψιλία

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΚΥΝΗΓΗΣΕ ΚΑΙ ΜΑΧΑΙΡΩΣΕ 16ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΙΝΗΤΟ

EDITORIAL

Αντιφασιστικό έντυπο δρόμου

Μοιράζεται στο Γαλάτσι, στη Λαμπρινή και στις περιοχές ανάμεσα απ' τα Τουρκοβούνια και την Πατησίων.

Ο δήμαρχος Αθηναίων Χάρης Δούκας πρόσφατα μας έκανε την τιμή να επισκεφτεί τον Άγιο Αντρέα και σύμφωνα με τα λεγόμενά του καμιά 600άρα Λαμπρινιώτες και Γαλατσιώτισσες μαζεύτηκαν για να παραλάβουν καφέ οικιακούς κάδους. Προφανώς πρόκειται για κατοίκους που δεν έχουν αρκετά προβλήματα στο κεφάλι τους, για παράδειγμα μισθό, νοίκι και σουππερ μάρκετ, οπότε είπαν να προσθέσουν μια σκοτούρα στη ζωή τους: την ανακύκλωση οργανικών αποβλήτων!

Κατά τ' άλλα, ο αγαπητός δήμαρχος Αθηναίων ήρθε στη γειτονιά για να επιθεωρήσει την ασταμάτητη μπουλντοζοποίηση την οποία μας έχει επιβάλει το κράτος. Εργολάβοι κάθε είδους, ειδικοί στην απορρόφηση κρατικών και ευρωπαϊκών κονδυλίων, έχουν ξεχυθεί και σκάβουν όλη μέρα ώστε να έχουμε οπτική ίνα, φρέσκια άσφαλτο και κυριλέ διαμερίσματα. Λές και δεν μας έφτανε η ταλαιπωρία με τα έργα του μετρό...

Εν τω μεταξύ, είναι εντυπωσιακό το πως μας θεωρούνε εντελώς μαλάκες. Έχουνε κανονίσει όλοι αυτοί, δήμαρχοι, υπουργοί και αφεντικά, η εργατική τάξη της χώρας να επιβιώνει με τα χίλια ζόρια. Φροντίσανε τα λεφτά να μην φτάνουν για τίποτα και να έχουμε και μπάτσους μεσ' τη μούρη μας για να μας στραβοκοιτάνε. Ποιο είναι όμως αυτό που λένε ότι θα πρέπει να μας νοιάζει; Ποιες κινήσεις λένε ότι έρχονται για να μας λύσουν τα προβλήματα; Μα φυσικά το μετρό, το γρήγορο ίντερνετ και η... ανακύκλωση! Στ' αλήθεια μας θεωρούνε εντελώς μαλάκες.

Ενώ λοιπόν, μας έχουν φτιάξει αυτή τη φανταστική φασούλα, είπαμε κι εμείς απ' την πλευρά μας, όλους αυτούς τους μήνες να κάνουμε τη γειτονιά λίγο πιο antiifa. Με βασιμάτα, αυτοκόλλητα, πανό. Κάνοντας αυτά διαπιστώσαμε αυτό που ήδη με διάφορους τρόπους υποψιαζόμασταν. Ότι δηλαδή κι άλλοι ψήνονται να είναι η γειτονιά antiifa. Κολλώντας τα αυτοκόλλητά μας ή βάζοντας την υπογραφή μας. Οπότε παραθέτουμε φωτογραφικό υλικό γιατί αυτή η γειτονιά πέρα από τίγκα μπουλντόζα έχει και τίγκα antiifa!

STICKERS

Για αυτοκόλλητα και γνωριμία στείλε μέιλ.

antifa.galatsi.labrini@gmail.com

Νεαροί εγκληματίες ή φτηνοί εργάτες;

Τελευταία όλο και συχνότερα διαβάζουμε για την αύξηση της εγκληματικότητας στα σχολεία, στα γήπεδα και τις πλατείες. Καθημερινά εμφανίζονται όλο και περισσότερα συμβάντα μέσα από τα οποία παρουσιάζομαστε ως εγκληματίες. Τα παραδείγματα είναι πολλά και σε όλες τις περιοχές της Αθήνας. Το είδαμε και στην γειτονιά μας, το Γαλάτσι. Όπου ένας κλασικός καυγάς μεταξύ πιτσιρικάδων στάθηκε ικανός ώστε τα μήντια να μιλήσουν για συμμορίες ανηλίκων που λυμαίνονται τις γειτονίες μας.

Αυτό που καταλαβαίνουμε μέσα απ' όλες αυτές τις κατηγορίες εις βάρος μας είναι ότι το κράτος, μέσω των μήντια, βαπτίζει τις φιγούρες μας ως εγκληματικές, όχι επειδή υπάρχει κάποια αύξηση της εγκληματικότητας και της βίας αλλά επειδή ανήκουμε στην εργατική τάξη. Η επίθεση του κράτους δεν περιλαμβάνει μόνο τους ανήλικους των σχολείων και τους «συμμορίτες» στις πλατείες. Τα γήπεδα είναι άλλο ένα μέρος στο οποίο υπάρχει ανοιχτό μέτωπο. Βάση του ίδιου σχεδίου τα σπίτια μας είναι «άνδρα ανομίας» και οι μανάδες μας «ακατάλληλες».

Έτσι λοιπόν με τη βοήθεια των μπάτσων που γυρνοβολάνε στις πλατείες μας και μας τραμπουκίζουν με κάθε ευκαιρία, των ρουφιάνων στα μήντια που μας βαπτίζουν εγκληματίες και των αφεντικών που εκμεταλλεύονται την εργασία μας με μισθούς που δεν φτάνουν ούτε μέχρι τη μέση του μήνα, το κράτος προσπαθεί να μας φοβίσει. Προσπαθεί να μας κάνει όλο και πιο πειθαρχημένες, όλο και πιο υποτιμημένους. Μην τυχόν και σηκώσουμε κεφάλι και μιλήσουμε για τα ψίχουλα που ονομάζουν μισθό, ή για τις ζωές μας που πάνε από το κακό στο χειρότερο.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι κράτος και αφεντικά δεν μας βλέπουν σαν άτομα έτσι σκέτα. Μας βλέπουν ως εργατικά χέρια. Και δεν κοιτάνε να μας προστατέψουν από κάποια «αύξηση της εγκληματικότητας».

Ίσα- ίσα αυτό το σχέδιο δεν κρύβει καμία προστασία για μας. Αυτό το σχέδιο πίεσης που περιγράφουμε: Μπάτσοι στις πλατείες, σκοτοδουλειές, ακριβή ζωή, «ακατάλληλα σπίτια» και πάλι πίεση, μόνο τα αφεντικά φτιάχτηκε να προστατέψει, δίνοντάς τους στο πιάτο πιο φτηνή την εργασία μας και άρα περισσότερα κέρδη.

Το κράτος και οι κάθε λογής ρουφιάνοι του γνωρίζουν καλά ότι πολλοί από εμάς, τα κατώτερα στρώματα της ταξικής πυραμίδας, δεν ψηνόμαστε μία με αυτήν την υποτίμηση στις δουλειές, αυτή την πίεση στις ζωές μας. Γι' αυτό και έχουν βαλθεί να μας χαρακτηρίζουν εγκληματίες και χούλιγκανς με κάθε ευκαιρία. Γι' αυτό έχουν κανονίσει να βρισκόμαστε κάτω από αστυνομική διαχείριση καθημερινά και έρχονται και άλλα περισσότερα στο μέλλον.

Και μπορεί οι ρουφιάνοι στα κανάλια να ωρύνονται ότι είμαστε εγκληματίες και αυτό πλέον να τείνει να εμφανίζεται σαν κανονικότητα αλλά και εμείς ουρλιάζουμε σε όλες τις γλώσσες που ξέρουμε πως εγκληματίες είναι οι ρουφιάνοι στα δελτία ειδήσεων!

Η εγκληματοποίηση της τάξης μας είναι μια εργατική πολιτική

Αυτά και άλλα πολλά λέμε στην προκήρυξη που μοιράσαμε πόρτα πόρτα στις γειτονιές μας τον μήνα που πέρασε. Αυτά θα δείτε γραμμένα σε μεγάλα ρολά πάνω από τον Άγιο Ανδρέα. Με αυτά γεμίζουμε τους τοίχους μήνες τώρα. Αυτά τα συνθήματα είχαν πάνω τα παλιά που κρεμάσαμε σε διάφορα σημεία της περιοχής. Κι αυτά λέγαμε Γαλατσιού και Βεΐκου, ένα απόγευμα Παρασκευής, στο δημόσιο μοίρασμα με μουσική που κάναμε.

Κατάγκαν οι προαγασμένοι της διολοφονικής επίθεσης

ΕΦΗΜΕΡΑ

Κατασκευάζοντας εγκληματίες

η εργατική πολιτική του ελληνικού κράτους σε καιρούς φασισμού

περιπολία στην Κηφισιά

Οι Πάνοι και οι σπών

ΤΟΥΣ ΧΟΥΛΙΓΚΑ

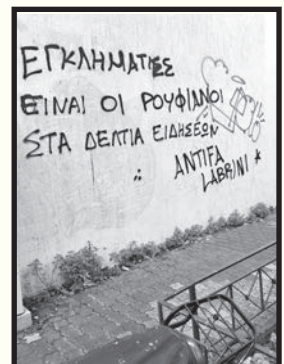
ΠΟΛΕΜΟΣ ΧΟΥΛΙΓΚΑΝΣ ΚΑΙ ΜΑΤ

Η προκήρυξη που κρατά μοιράζεται από την συνέντευξη antifa galatsi-labrinl σε 3.500 αντίτυπα στο Γαλάτσι, στη Λαμνρινή και στις περιοχές ανάμεσα απ' το Τουρκοβούνια και την Πατριάνη.

antifa galatsi-labrinl

Όπου κανείς κι αν κοιτάξει, όπως κοιτάζατε κι αν θαλάσσει, όπως πήγα κι αν σκαμνίσω, ποιοί θα κοιτάζατε και πιο σκαμνίσω από την αίσθηση της εγκληματοποίησης. Το πλάσμα πλάι ως εδός. Στις πλατείες οι αμπαράδες, οι αδιόριστοι κερπάρηδες και ποταμιά νεοκλασικά. Στο σχολείο οι κομμωτικές σπηλαίονες κόνινα μπροστά και πίσω μας. Στο γήπεδο οι κομμωτικές σπηλαίονες κόνινα επάνω και κάτω. Στις πλατείες οι αμπαράδες, οι αδιόριστοι κερπάρηδες και ποταμιά νεοκλασικά. Στο σχολείο οι κομμωτικές σπηλαίονες κόνινα μπροστά και πίσω μας. Στο γήπεδο οι κομμωτικές σπηλαίονες κόνινα επάνω και κάτω. Στις πλατείες οι αμπαράδες, οι αδιόριστοι κερπάρηδες και ποταμιά νεοκλασικά. Στο σχολείο οι κομμωτικές σπηλαίονες κόνινα μπροστά και πίσω μας. Στο γήπεδο οι κομμωτικές σπηλαίονες κόνινα επάνω και κάτω.

Προσέχουμε, θα προσεχίσουμε κι ακόμα κι εγώ, μες στην ώρα που το εστίασμα. Στο πανακρωτικό, θα

Καμπάνια σε Λαμνρινή και Γαλάτσι

Ελάτε να μετρήσουμε την «ισότητα»

του κράτους

Επειδή είμαστε έτοιμες να πάθουμε αλτσχάιμερ από όσα λέγονται και επειδή δεν είναι καλή φάση το να ξεχνάμε, να πούμε λίγα λόγια για το ζήτημα της εμφάνισης του «καλού και πάνω από όλα δίκαιου κράτους». Το κράτος μας είναι λέει πλέον αντιφασιστικό και αντισεξιστικό και τελευταία πλασάρεται όλο και περισσότερο σαν ο καλός κύριος που ήρθε για να αποκαταστήσει τις παλιές αδικίες. Και όλα αυτά μπορεί και να ακούγονταν γλυκούλικά αν δεν ξέραμε τι σημαίνει κράτος. Και πως όση αντιρατσιστική υποκρισία κι αν πουλάει έχει στόχο μεταξύ άλλων να πειθαρχεί την εργατική τάξη στο εσωτερικό του.

Την ίδια ώρα λοιπόν που το κράτος εμφανίζεται να κάνει όλα αυτά τα ριζοσπαστικά πράγματα και να επιτρέπει ακόμα και τη δημιουργία οικογενειών από ομόφυλα ζευγάρια, από την άλλη μπορεί να οργανώνει μια χαρά την επίθεση ενάντια σε οικογένειες της εργατικής τάξης. Μπορεί δηλαδή από τη μία να «φτιάχνει» νέες μορφές οικογένειας και από την άλλη να προσπαθεί να πειθαρχήσει κάποιες άλλες. Μήπως αναρωτιέστε πως ένα τόσο «προοδευτικό» κράτος μπορεί να γίνει ταυτόχρονα και πειθαρχικό;

Όταν έχουμε τέτοια ερωτήματα και νιώθουμε κάπως μπερδεμένες, θα πρέπει να θυμόμαστε πως ο κόσμος που ζούμε είναι ένας ταξικός κόσμος. Και είναι ένας κόσμος σε κρίση. Σε καιρούς κρίσης και πολέμου λοιπόν το κράτος οργανώνει σύσσωμο το εσωτερικό του, την οικονομία του και τις κοινωνικές σχέσεις. Ψάχνει νέους φίλους και την πέφτει στους εχθρούς του.

Ο γάμος λοιπόν είναι κάλεσμα συστράτευσης στο κομμάτι εκείνο της μεσαίας τάξης που δεν μπορούσε μέχρι τώρα να ζησει 100% σαν τα υπόλοιπα μέλη της τάξης του, δείχνοντας στην πράξη ότι σε εμπόλεμες περιόδους που τα κράτη πρέπει να συσπειρώσουν τους φίλους τους δεν περισσεύει κανείς. Το ελληνικό κράτος έγινε gay friendly για τη μεσαία τάξη για να μπορούν τώρα όλα τα μέλη της, ανεξαρτήτως σεξουαλικών προτιμήσεων, να δείξουν εμπιστοσύνη και να βρεθούν πιο κοντά στους κρατικούς θεσμούς. Για όσους έχουν περιουσία να μεταβιβάσουν. Κι όσο για αυτούς που βρίσκονται στα χαμηλά επίπεδα της ταξικής πυραμίδας, χωρίς υλικά οφέλη για γάμο, που δεν θέλουν να ακολουθήσουν τις κρατικές προτροπές παντρείας, κάτι μας λέει ότι θα φάνε ακόμα περισσότερη πίεση και θα λιοδορούνται ξανά και ξανά ως «μη κανονικοί», δηλαδή αυτό που γίνεται από πάντα.

Θέλετε να δείτε τι ωραία εμφανίζεται η δημόσια τάξη του «του καλού κράτους», που με πρόσχημα τον αντισεξισμό και τον αντιρατσιστικό νόμο, στοχοποιεί κομμάτια της εργατικής τάξης;

«(...) Στην Πλατεία Αριστοτέλους το Σάββατο το βράδυ συγκεντρώνεται ένα μεγάλο πλήθος εφήβων από τις δυτικές κυρίως συνοικίες της Θεσσαλονίκης. Θυμίζω ότι δυτική συνοικία της Θεσσαλονίκης ήταν κι η Σταυρούπολη που πέρυσι είχαμε τα γεγονότα στο ΕΠΑΛ (...). Είναι η κατεξοχήν γενιά της καραντίνας, με ψυχαγωγία με μουσικές που παίζουν τον ρόλο τους στο να διαχέεται αυτή η τοξικότητα. Και είναι και η πρώτη μεταμνημονιακή γενιά που ζουν σε οικογένειες με υπερεργασία ή ανεργία των γονέων, με τους γονείς να μην μπορούν να ανταποκριθούν στον γονεϊκό ρόλο»¹.

Εδώ δεν υπάρχουν αναφαίρετα δικαιώματα για όλους. Υπάρχει μόνο εργατική τάξη. Η οποία πρέπει να υποτιμηθεί στα λόγια ξανά και ξανά. Έτσι φτάνουμε να δικάζεται με αντιρατσιστικό νόμο το πιο πολυεθνικό κομμάτι της εργατικής τάξης. Αυτοί κι αυτές που τόσα χρόνια δέχονται στο πετσί τους το ρατσισμό αυτής της κοινωνίας. **Το ελληνικό κράτος είναι βαθιά ρατσιστικό και βαθιά σεξιστικό. Και για να μην ξεχνιόμαστε αυτό βλέπουμε να συμβαίνει δεν είναι μόνο υποκρισία, είναι εργατική πολιτική.**

¹Απόσπασμα από τη ραδιοφωνική εκπομπή «Ναι μεν, αλλά...», Πρώτο Πρόγραμμα της ΕΡΤ, 12/03/2024.

ATHENS ANTIFA

Αφίσα που κολληθήκε στις νότιες γειτονίες από το antifa south.

Αφίσα διαδήλωσης στις 19/4 στην Καλλιθέα από την συνέλευση autonome antifa.

est. 2004

TALES FROM THE HOOD

Βρισκόμαστε σε εκείνα τα αλησμόνητα χρόνια της καραντίνας. Μασκοφόρα ζόμπι έχουν κατακλύσει τους δρόμους της γειτονιάς. Τα κρατικά megάφωνα μέσα από τα κανάλια ηχούν διαταγές εγκλεισμού στο σπίτι και μεταδίδουν ασταμάτητα θάνατο ώστε ο φόβος να εξαπλωθεί παντού. Οι ένστολοι με τα μπλε σε κυνηγάνε για να σου κόψουν πρόστιμο επειδή περπατάς στο δρόμο και οι ένστολοι με τα άσπρα για να σου χώσουν μπατονέτα στη μύτη μήπως είσαι κάποιος επικίνδυνος «κρούσμα κορονοϊού». Είναι μια πραγματικά εξαιρετική περίοδος χούντας.

Εκείνο το απόγευμα όμως, σε πείσμα των κρατικών μέτρων, βρισκόμαστε καθισμένοι στα σκαλάκια της εκκλησίας του Αγ. Αντρέα. Διάφοροι είμαστε μέλη antifa ομάδων, άλλοι είναι εκλεκτές προσωπικότητες της πλατείας. Μάσκες δεν φοράμε, ούτε μας νοιάζει να «τηρούμε αποστάσεις» μεταξύ μας. Οι υπουργοί της χούντας σίγουρα θα μας χαρακτήριζαν «αντικοινωνικά στοιχεία». Όμως εκείνη τη στιγμή αυτά δεν έχουν και πολύ σημασία...

Τα λεπτά περνούν και η παρέα μεγαλώνει. Οι δικοί μας απ' όλη την Αθήνα έχουν αρχίσει και μαζεύονται όπως έχουμε συμφωνήσει. Πιάνουμε πλέον ένα μεγάλο κομμάτι στο κέντρο της πλατείας. Στήνουμε τραπεζάκι με έντυπα και αυτοκόλλητα, κρεμάμε πανό, συνδέουμε τα ηχεία. Όλα έτοιμα για ακόμα ένα antifa open mics!

Εκείνο το απόγευμα στήσαμε στον Αγ. Αντρέα μια μικρή γιορτή. Συναντηθήκαμε, είπαμε λόγια και χώσαμε ρίμες. Στο τέλος φύγαμε απ' την πλατεία με πορεία προς το Γαλάτσι. Σπάσαμε έστω και για λίγες ώρες το κλίμα φόβου και μοναξιάς που είχε επιβληθεί σε όλη την πόλη. Και το κάναμε στην πλατεία που σε όλη την καραντίνα έγινε κρησφύγετο ανθρώπων που προσπαθούσαν να ξεφύγουν απ' τις κρατικές εντολές. Εκεί που μαζευόμασταν τα βράδια, συζητούσαμε, βάφαμε, ακούγαμε μουσικές και πέραναμε ανάσες την ώρα που όλοι μας ήθελαν μόνες και φοβισμένους. Κάπως έτσι την παλέψαμε στην καραντίνα.

